

" মৰমৰ সন্তানসকল – আত্মা - অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰা তেতিয়া বিকাৰী (অশুদ্ধ) চিন্তা আতৰি যাব , পিতাৰ স্মৃতি থাকিব ,
আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ যাব ”

প্ৰশ্ন: দুনিয়া ত মনুষ্যৰ কোনটো মাৰ্গৰ পৰিচয় একেবাৰেই নাই ?

উত্তৰ: পিতাৰ সৈতে মিলিত হোৱাৰ বা জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত কৰাৰ মাৰ্গৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। কেৱল শান্তি, শান্তি বুলি কৈ থাকে। সন্মিলন আদি কৰি থাকে। এইটো নাজানে যে বিশ্বত শান্তি কেতিয়া আছিল আৰু কেনেকৈ হৈছিল। তোমালোকে সুধিব পাৰা যে তোমালোকে বিশ্বত শান্তি দেখিছানে? শান্তি কেনেকৈ হয়? বিশ্বত শান্তিতো পিতাৰ দ্বাৰা স্থাপনা হৈ আছে। তোমালোকে আহি বুজি লোৱা।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বহি বুজায়। প্ৰথমতে এইটো দৃষ্টি দূত কৰা যে আমি আত্মা হওঁ। আমি ভাই-ভাইক চাওঁ। যেনেকৈ পিতাই কয় – মই সন্তানসকলক (আত্মাসকলক) চাওঁ। আত্মায়ে শৰীৰৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা শুনে, কয়। আত্মাৰ আসন হৈছে ক্ৰকুটি। তেন্তে পিতাই আত্মাসকলকে চায়। এই ভায়েও নিজৰ ভাইসকলক চায়। তোমালোকেও ভাইসকলক চাব লাগে। প্ৰথমতে এইটো দৃষ্টি দূত কৰা উচিত। তেতিয়া বিকাৰী (অশুদ্ধ) চিন্তন বন্ধ হৈ যাব। এইটো অভ্যাস হৈ যাব। আত্মায়ে শুনে, আত্মায়ে লৰচৰ কৰে। এইটো দৃষ্টি দূত হ'লে অন্য চিন্তা সকলো আতৰি যাব। এয়া হৈছে প্ৰথম বিষয় (চাবজেক্ট)। ইয়াতে দৈৱী গুণো স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে ধাৰণ হৈ থাকিব। দেহ-অভিমানত অহা বাবেহে কৰ্মেন্দ্ৰিয় চঞ্চল হয়। দেহী (আত্মা) অভিমানী হ'বলৈ বহুত চেষ্টা কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ শক্তি আহিব। সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰাহে আত্মা সতোপ্ৰধান হয়। পিতাতো হয়েই সতোপ্ৰধান। সেয়েহে প্ৰথমতে এইটো দৃষ্টি দূত হ'লে তেতিয়া বুজা যায় যে আমি আত্মা-অভিমানী হওঁ। আত্মা-অভিমানী আৰু দেহী-অভিমানীৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। আমি আত্মাসকল এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। আত্মা-অভিমানী হ'লেহে আমি পবিত্ৰ হৈ সতোপ্ৰধান হ'মগৈ। এইটো অভ্যাস কৰিলে বিকাৰী চিন্তন আতৰি যাব।

মনুষ্যই কয় –মৰ্ত্যৰ তৰা। যথাযথ আমি আত্মা তৰা হওঁ, এই শৰীৰ পাইছো কৰ্ম কৰিবলৈ। এতিয়া আমি তমোপ্ৰধান হৈছো পুনৰ আমি সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। পিতাও পুৰুষোত্তম সংগম যুগতে আহিব লাগে। এনেকৈ কেতিয়াও কোৱা নহ'ব যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ শৰীৰত আছে। তেওঁ (যীশুখ্ৰীষ্ট) আহেই ৰজোপ্ৰধান অৱস্থাত। কোনোবা বুদ্ধ বা যীশুখ্ৰীষ্টৰ শৰীৰত ভগৱান আছে, এয়াতো হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ এবাৰে আহে আৰু পুৰণি দুনিয়াত নতুন দুনিয়া স্থাপনা কৰিবলৈ আহে। তমোপ্ৰধান দুনিয়াক সতোপ্ৰধান দুনিয়ালৈ পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ। তেওঁ নিশ্চয় সংগমত আহিব। অন্য কোনো সময়ত তেওঁ আহিব নোৱাৰে। তেওঁ আহি নতুন দুনিয়া স্থাপনা কৰিব লাগে। তেওঁক স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা (হেভেনলি গড ফাদাৰ) বুলি কোৱা হয়। নাটক অনুসৰি সংগমৰো নাম আছে, কৃষ্ণকতো পিতা বা পতিত-পাৱন বুলি কোৱা নহ'ব। তেওঁৰ মহিমা একেবাৰে বেলেগ। বাবাই বুজাই থাকে প্ৰথমতে যিকোনো লোককে লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ বিষয়ে বুজোৱা। ভাৰতত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য আছিল। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। এটাই অদ্বৈত ধৰ্ম আছিল। স্বৰ্গ স্থাপনা কৰাতো পিতাৰহে কাম। কেনেকৈ কৰে সেয়াও স্পষ্ট হৈ আছে। সংগমতে পিতা আহি বুজায় যে দেহৰ সকলো ধৰ্ম ত্যাগ কৰি নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ ওপৰত গোটেই বুজনি দিব লাগে। শিৱবাবাৰ চিত্ৰও আছে। মহিমায়ুক্ত চিত্ৰখন বহুত ভালকৈ বনোৱা হৈছে। এয়া হৈছেই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ সত্য কথা। ৰাধা-কৃষ্ণৰ কথা বুলি কোৱা নহয়। সত্য নাৰায়ণৰ কথা। তোমালোকক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তোলে। প্ৰথমতেতো সৰু শিশু হ'ব। সৰু শিশুক নৰ বুলি কোৱা নহয়। 'নৰ' বুলি নাৰায়ণক, 'নাৰী' বুলি লক্ষ্মীক কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে এই চিত্ৰৰ ওপৰতে বুজাব লাগে। সন্ধ্যাসীয়েতো আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নোৱাৰে। শংকৰাচাৰ্যতো আহেই ৰজোপ্ৰধান সময়ত। তেওঁ ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। পিতা আহে সংগমত। তেওঁ কয় – বহুত জন্মৰ অন্তৰো অন্তত মই প্ৰৱেশ কৰো। ওপৰত ত্ৰিমূৰ্তিও আছে। ব্ৰহ্মা যোগত বহি আছে, শংকৰৰতো কথাই বেলেগ। ষাণ্ড গৰুৰ ওপৰত আৰোহণ হ'ব নোৱাৰে। পিতাতো ইয়ালৈ আহি বুজাব লাগে। বিনাশো ইয়াতেই হয়। মানুহে কয় – বিশ্বত শান্তি হওক। সেয়াতো হ'বলগীয়া সেইবাবেতো বুদ্ধিলৈ আহে। চিত্ৰবোৰৰ ওপৰত তোমালোকে ভালদৰে বুজাব পাৰা। যিয়ে শিৱ বা দেৱতাসকলৰ ভক্তি কৰে তেওঁলোকক বুজাব লাগে। তেওঁলোকে তৎক্ষণাৎ মানিব। বাকী প্ৰকৃতি বা বিজ্ঞান আদিক মানোতাসকলৰ বুদ্ধিত নবহিব। অন্য ধৰ্মাৱলম্বীসকলৰো বুদ্ধিলৈ নহিব, যিসকল ধৰ্মান্তৰিত হৈ গৈছে

তেওঁলোকহে ওলাই আহিব। তাৰ বাবে কি চিন্তা কৰিব লাগে। দেৱতা ধৰ্মসকল বা বহুত ভক্তি কৰোতাসকল নিজৰ ধৰ্মত বহুত পৰিপক্ব হ'ব। গতিকে দেৱতাসকলৰ পূজাৰীসকলক বুজোৱা, ডাঙৰ মানুহবোৰ কেতিয়াও নাহে। ধৰি লোৱা কোনোবা বিৰলা হয়, ইমান মন্দিৰ সজায়, তেওঁলোকৰ ওচৰত জ্ঞান শুনিবলৈ আহৰি ক'ত। গোটেই দিন বুদ্ধি ব্যৱসায় আদিত লাগি থাকে। পইচা বহুত পায় সেয়েহে ভাবে মন্দিৰ সজাই দিলে ধন পোৱা যায়। এয়া দেৱতাসকলৰ কৃপা।

তোমালোকৰ ওচৰলৈ কোনোবা আহিলে তেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ তেওঁলোকক দেখুওৱা। তেওঁলোকক কোৱা – তোমালোকে বিশ্বত শান্তি বিচৰা গতিকে বিশ্বত শান্তিৰ ৰাজ্য এই দুনিয়াত আছিল। অমুক তাৰিখৰ পৰা অমুক তাৰিখলৈ সূৰ্যবংশী ৰাজধানীত বহুত শান্তি আছিল পাছত দুই কলা কম হৈ যায়। এই চিত্ৰৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। এতিয়া তোমালোকে বিশ্বত শান্তি বিচৰা। ক'লৈ যাবা? ঘৰকতো নাজানা। আমি আত্মা শান্ত স্বৰূপ হওঁ। মূল বতনত থাকো, সেয়াই শান্তিধাম। সেয়া এই দুনিয়াত নাই। সেইখনক নিৰাকাৰী দুনিয়া বুলি কোৱা হয়। বাকী বিশ্ব বুলি এইখনকে কোৱা হয়। বিশ্বত শান্তি নতুন দুনিয়াত হ'ব। বিশ্বৰ মালিক এয়া বহি আছে। গৰীবসকলে এই কথাবোৰ ভালদৰে বুজি পায়। কোনোৱে কয় এইটো মার্গ বহুত ভাল। আমি মার্গ বিচাৰি আছিলো। মার্গৰ বিষয়ে নাজানেই তেনেহ'লে কি বিচাৰিব? এনেকুৱা কোনো নাই যাৰ পিতা আৰু জীৱনমুক্তিৰ মার্গৰ পৰিচয় আছে। শান্তি-শান্তি... কে থাকে কিন্তু শান্তি কেতিয়া আছিল, কেনেকৈ হ'ল সেয়া কোনেও নাজানে। কিমান সন্মিলন আদি কৰে। তেওঁলোকক সুধিব লাগে তোমালোকে কেতিয়াবা বিশ্বত শান্তি দেখিছানে? বা বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ হয়? তোমালোক প্ৰজাসকল কিয় মূৰ্ছিত হৈ পৰা! সন্মিলন আদি কৰি থাকা, উত্তৰ কাৰো পৰা নোপোৱা। বিশ্বত শান্তিতো এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা স্থাপনা হৈ আছে। তোমালোকে কোৱা যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3000 বছৰ আগতে স্বৰ্গ আছিল তেন্তে তাতেই শান্তি আছিল। যদি তাতে অশান্তি হয় তেনেহ'লে শান্তি ক'ৰ পৰা পাবা। ভালদৰে বুজাব লাগে। বৰ্তমান সময়ত তেওঁলোকে তোমালোকক ইমান সময় কথা ক'বলৈ নিদিয়ে কিয়নো এতিয়া তেওঁলোকৰ শূনাৰ সময় হোৱা নাই। শুনিবলৈও সৌভাগ্য লাগিব। তোমালোক পদমাপদম ভাগ্যশালী সন্তানসকলহে পিতাৰ পৰা শূনাৰ অধিকাৰী হোৱা। পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও শূনাৰ নোৱাৰে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলকহে শূনায়। এয়া হৈছেই ৰাৱণ ৰাজ্য তেন্তে ইয়াত শান্তি কেনেকৈ হ'ব পাৰে। ৰাৱণ ৰাজ্যত সকলো পতিত। আহান কৰি থাকে যে আমাক পাৱন কৰি তোলা। পাৱন দুনিয়াতো এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰে আছিল। ৰামৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্যৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী তাৰ পাছত হয় ৰাৱণ বংশী। এতিয়া হৈছে কলিযুগ, ৰাৱণ সম্প্ৰদায়। প্ৰখ্যাত লোকসকলেও ইজনে সিজনক তৰ্জন-গৰ্জন কৰি থাকে। বহুত অহংকাৰ আছে যে মই অমুক হওঁ। গতিকে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ ওপৰত বুজোৱাতো বহুত সহজ। তেওঁলোকক কোৱা এওঁলোকৰ ৰাজ্যতে বিশ্বত শান্তি আছিল, আন কোনো ধৰ্ম নাছিল। বিশ্বত শান্তিতো ইয়াতেই হয়। গতিকে এয়া হৈছে মুখ্য চিত্ৰ। বাকী ডেৰ চিত্ৰৰ ওপৰত বুজালে মানুহৰ চিন্তা আনফালে ওচি যায়। যি বুজিছিল সেয়াও পাহৰি যায়। সেইবাবে কোৱা হয় – ৰাঙ্কনি বেছি হ'লে ব্যঞ্জন নষ্ট হয়... (টু মেনি কুকচ্‌স্পইল দা ব্ৰথ) বহুত বেছি চিত্ৰ হ'লে আৰু ব্যংগ মডেল অথবা ডাইল'গ আদি হ'লে তেতিয়া মূল কথা বুদ্ধিৰ পৰা আঁতৰি যায়। কোনোবা বিৰলাইহে বুজি পায় যে পিতাই এয়া স্থাপনা কৰি আছে। 84 জন্মও এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) বাবেই। নিশ্চয় এজনৰে দেখুৱাব। সকলোকে কেনেকৈ ৰাখিব। শান্তিতো এজন অৰ্জুনৰ নাম ৰখা নাই জানো। স্কুলত শিক্ষকে জানো কেৱল এজনক পঢ়াব। এয়াও স্কুল। গীতাত স্কুলৰ ৰূপ দেখুওৱা নাই। কৃষ্ণ সৰু শিশু তেওঁ কেনেকৈ গীতা শূনাৰ। এয়া হৈছে ভক্তি মার্গ।

তোমালোকৰ এই বেজেও বহুত কাম কৰিব পাৰে। এয়া সকলোতকৈ ভাল। প্ৰথমতে শিৱবাবাৰ চিত্ৰৰ সন্মুখলৈ আনিব লাগে আৰু তাৰ পাছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ সন্মুখলৈ আনিব লাগে। তোমালোকে শান্তি বিচৰা সেয়া কল্পই, কল্পই পিতাৰ দ্বাৰাহে স্থাপনা হয়। তোমালোকে এই চক্ৰক জানি গৈছা। প্ৰথমতে তোমালোকে তুচ্ছ বুদ্ধিৰ আছিল। এতিয়া পিতাই স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ কৰি তোলে। এনেকৈ লিখিব লাগে - পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে আন কোনেও কাৰো সংগতি কৰাব নোৱাৰে। বিশ্বত শান্তি আনিব নোৱাৰে। পিতায়ে সকলো কৰি আছে। স্মৰণো তেওঁকেই কৰে। এই দুখন হৈছে মুখ্য চিত্ৰ। ইয়াৰ পৰা আতৰি যাব নালাগে, যেতিয়ালৈকে পুৰা নুবুজে। এয়া যদি বুজা নাই তেনেহ'লে একোৱে বুজা নাই। সময় অপব্যয় হৈ যায়। যদি বুদ্ধিত নবহে তেন্তে এৰি দিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত বুজাওতাজন বহুত ভাল লাগে। যদি মাতা হয় তেনেহ'লে বহুত ভাল, সেই ক্ষেত্ৰত কোনেও নাৰাজ নহয়। এয়াতো সকলোৱে জানে যে কোন কোন বুজোৱাত তীক্ষ্ণ হয়। মোহিনী আছে, মনোহৰ আছে, গীতা আছে – বহুত ভাল-ভাল সন্তান আছে। গতিকে প্ৰথমতে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ ওপৰত একদম পৰিপক্ব কৰাব লাগে। তেওঁলোকক কোৱা – এই কথাবোৰ ভালদৰে বুজি লোৱা তেতিয়া শান্তিৰ দুনিয়ালৈ যাব পাৰিবা। মুক্তি-জীৱনমুক্তি দুয়োটাই পাই যাবা। মুক্তিতো সকলোৱে যাব পুনৰ ক্ৰমানুসৰি ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিব। জাকজমকতাৰে বুজাব লাগে। এয়া (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ) হৈছে প্ৰথম নম্বৰৰ চিত্ৰ। বিশ্বত শান্তিৰ মালিক এওঁলোকে আছিল। এই কথাবোৰ

বুদ্ধিমানসকলৰ বুদ্ধিত বহে। যদিও ভাল-ভাল বুলি কয়, চৰণত পৰে কিন্তু পিতাক জানো জানিলে। তেওঁলোককো মায়াই এৰি নিদিয়। যিজন পিতাই ইমান উচ্চ কৰি তোলে তেওঁক কিমান স্মৰণ কৰা উচিত সেইবাবে পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ’ব। সত্যোপধান হৈ যাব। ইয়াত ভিতৰলৈ আহিলে আনন্দতে বোমাশ্বিত হৈ যোৱা উচিত। মই এয়া হ’ম। মই ভিতৰলৈ আহো আৰু এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণক দেখো, বহুত আনন্দিত হওঁ। অ’হ! বাবাই আমাক এনেকুৱা কৰি গঢ়ি তোলে। বাহ! বাবা বাহ! লৌকিক পৰিয়ালতো কাৰোবাৰ পিতা বহুত ডাঙৰ পদবীত থাকিলে তেতিয়া সন্তানসকল আনন্দিত হয় – মোৰ পিতা উপদেষ্টা হয়। তোমালোক কিমান আনন্দিত হ’ব লাগে যে পিতাই আমাক এয়া কৰি তোলে। কিন্তু মায়াই পাহৰাই দিয়ে, বহুত বাধাৰ সৃষ্টি কৰে। তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত, দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰা উচিত। আত্মা-অভিমানী হোৱা। ভাই-ভাইক চোৱা, তেতিয়া স্ত্রীকো আত্মাৰ ৰূপত দেখিবা। অশুদ্ধ দৃষ্টি নাথাকিব। মনলৈ ধুমুহা তেতিয়া আহে যেতিয়া তোমালোকে ‘ভাই-ভাই’ৰ দৃষ্টিৰে নোচোৱা। এই ক্ষেত্ৰত বহুত যত্নৰ প্ৰয়োজন। ভাল অভ্যাস লাগে। আত্মা-অভিমানী হ’ব লাগে। কৰ্মাভীত অৱস্থাতো অস্তিমত হ’বগৈ। সেৱাধাৰী সন্তানসকলহে পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হ’ব পাৰে। পলমকৈ অহাসকলেও আগবাঢ়ি যাব পাৰে। তীব্ৰ গতিত যাব পাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰথমৰ কাহিনী (History) তো শুনিছা যে এওঁলোকে ঘৰ-বাৰী কেনেকৈ এৰিলে। ৰাতি-ৰাতি পলাল। আকৌ ইমানবোৰ সন্তানৰ প্ৰতিপালন কৰিলে। ইয়াকে কোৱা হয় ভট্টী। পাছত ভট্টীৰ পৰা ক্ৰমানুসৰি ওলাল। এয়াতো আচৰিত কেনেকৈ পিতাই তোমালোকক বিস্ময়কৰ স্বৰ্গৰ মালিক কৰি গঢ়ি তোলে। ঈশ্বৰ পিতাই তোমালোকক পঢ়ায়। কিমান সাধাৰণ, নিতৌ সন্তানসকলক কিমান বুজাই থাকে আৰু সন্তানসকলক নমস্কাৰ জনায়। সন্তানসকল, তোমালোক মোতকৈও উচ্চ হৈ যোৱা। তোমালোকেই কঙালৰ পৰা দ্বৈত মুকুটধাৰী বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ, সেয়েহে পিতাই বহুত বুচিৰে আহে। অনেকবাৰ আহিছে। আজি তোমালোকে মোৰ ৰামৰ পৰা ৰাজ্য লোৱা পাছত ৰাৱণৰ হাতত ৰাজ্য হেৰুৱাই পেলোৱা, এয়া খেল হয়। অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) আত্মাক সত্যোপধান কৰি তুলিবলৈ এজন সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ পৰা শক্তি ল’ব লাগে। দেহী-অভিমানী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। আমি আত্মা ‘ভাই-ভাই’ হওঁ, এইটো অভ্যাস নিৰন্তৰ কৰি থাকা।

(2) পিতা আৰু লক্ষ্য (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ)ৰ চিত্ৰৰ ওপৰত সকলোকে বিতংভাৱে বুজোৱা। অন্য কথাত সময় নষ্ট নকৰিবা।

বৰদান: সেৱাত শুভ ভাৱনা ৰ সংযোজনৰ দ্বাৰা শক্তিশালী ফল প্ৰাপ্ত কৰোঁ তা সফলতামূৰ্ত হোৱা
যি সেৱাই কৰা তাত সকলো আত্মাৰ সহযোগৰ ভাৱনা হওক, আনন্দৰ ভাৱনা হওক বা সংভাৱনা হওক তেতিয়া প্ৰতিটো কাৰ্য সহজে সফল হ’ব। যেনেকৈ আগৰ দিনত কিবা কাম কৰিবলৈ গ’লে তেতিয়া গোটেই পৰিয়ালৰে আশীৰ্বাদ লৈ গৈছিল। গতিকে বৰ্তমান সেৱাৰ ক্ষেত্ৰত এইটো সংযোজন কৰিব লাগে। যিকোনো কাৰ্য আৰম্ভ কৰাৰ আগতে সকলোৰে শুভ ভাৱনা, শুভ কামনা লোৱা। সকলোৰে সন্তুষ্টতাৰ বল ভৰোৱা তেতিয়া শক্তিশালী ফল ওলাব।

স্লোগান: যেনেকৈ পিতাই ‘ হয় - হজুৰ ’ বুলি কয় তেনেকৈ তোমালোকেও সেৱাত ‘ হয় হজুৰ ’, ‘ হয় হজুৰ ’ বুলি কোৱা তেতিয়া পূণ্য জমা হৈ যাব।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ’বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যেনেকৈ পিতা ব্ৰহ্মাই সদায় পৰমাত্ম স্নেহত লল্লীন হৈ থাকিল, পিতাৰ বাহিৰে আৰু একো নেদেখিলে, সংকল্পতো বাবা, বাণীতো বাবা, কৰ্মতো পিতাৰ সান্নিধ্য, এনেকুৱা “স্নেহত সমাহিত” (লল্লীন) স্থিতিত থাকি যিকোনো শব্দ উচ্চাৰণ কৰিলে তেতিয়া সেই স্নেহযুক্ত বাণীয়ে অন্য আত্মাকো স্নেহত বান্ধি পেলাব। এনেকুৱা লল্লীন স্থিতিত থাকা তেতিয়া এটি ‘বাবা’

শব্দই যাদু-মন্ত্ৰৰ কাম কৰিব।